

การสัมมนาระดมความคิดเห็น โครงการศึกษาและพัฒนาประมวลรัษฎากร

ในวันศุกร์ที่ 11 กรกฎาคม 2550 เวลา 8.30 – 16.30 น.

ณ ห้องกมลทิพย์ โรงแรมสยามซิตี้ ถนนศรีอยุธยา กรุงเทพฯ

ศาสตราจารย์ (พิเศษ) สุชาติ ชรรมาพิทักษ์กุล

หัวข้อเรื่องนี้ก็มีความสำคัญและเป็นเรื่องใหญ่ ถ้าเราดูจากบทบาทภาระด้านภาษีที่ทางรัฐบาลจะต้องจัดเก็บ แต่เดิมสมัยก่อนเราจะคิดว่ากรมสรรพากรเป็นกรมใหญ่เป็นหลักในการหารายได้ของประเทศ จากบทบาทสากลของโลกเข้าใจว่ากรมศุลกากรจะต้องลดบทบาทของตัวเองไป จากการที่เมืองค้การการค้าโลกเกิดขึ้น และจากระบบของ FTA ทำให้คิดว่ารายได้ในส่วนของกรมศุลกากรคงลดลงเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นบทบาททางด้านภาษียิ่งคงจะตกหนักอยู่ที่กรมสรรพากรเป็นหลัก และก็คงจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยในอนาคตระบบสรรพสามิตก็อาจจะต้องลดบทบาทลงนะครับ คงมีความชัดเจนในเรื่องของสินค้าบริการต่าง ๆ ที่ถูกจัดอยู่ในระบบของกรมสรรพสามิต ปัจจุบันนี้อาจจะถกถกกันไปข้างเข้าใจว่าในอนาคตคงจะชัดเจนขึ้น ในกรณีอย่างนั้นหลักในเรื่องภาษีเงินได้ ภาษีอื่น ๆ ก็คงอยู่ที่กรมสรรพากรเป็นหลัก

เมื่อย้อนกลับมาดูประมวลรัษฎากร เมื่อสักครู่ท่านอธิบดีท่านได้พูดถึงอายุของกฎหมายที่มีอายุถึง 68 ปี และเป็นกฎหมายที่เกิดขึ้นในยุคสงครามโลกครั้งที่สอง จึงควรที่จะนำมาพิจารณาปรับปรุงอย่างจริงจัง ขออนุญาตใช้คำว่า review ปกติในระบบสากลถ้ามีการ review แล้วไม่เพียงแต่มีการปรับปรุง แต่จะตามมาด้วยคำว่า reform แปลตรง ๆ ก็คือการปฏิรูปประมวลรัษฎากร ซึ่งหมายถึงว่าเราคงต้องยกเครื่องทั้งหมดเขียนใหม่ ผมว่าทุกท่านก็ยอมรับว่าประมวลรัษฎากรเป็นกฎหมายที่ยาก ซับซ้อนและมีความลับสน มีการอ้างอิงกันไปมามีข้อยกเว้นซ้อนข้อยกเว้นของข้อยกเว้น เป็นต้น เพราะฉะนั้นในแง่ของภาคปฏิบัติจริงค่อนข้างยาก ยกตัวอย่างของประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีหลายเล่มประกอบด้วย regulation และ guideline ต่างๆ มากพอสมควร ของประเทศออสเตรเลียก็ค่อนข้างหลายฉบับ เมื่อพูดถึงจุดที่เราเรียกว่าจะพัฒนาหรือปฏิรูป ก็คงจะต้องมองสองลักษณะด้วยกัน อันหนึ่งก็คือในเชิงนโยบายเราคงจะใช้หลักการเดิมคือระบบฐานภาษีต่าง ๆ เหมือนเดิมหรือไม่ หรือควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมอะไรบ้างในส่วนนี้ ผมเข้าใจว่าฐานภาษีในปัจจุบันก็ยังอยู่ที่ฐานภาษีเงินได้ มูลค่าเพิ่ม ธุรกิจเฉพาะ อกรแสตมป์ เป็นต้น เราพูดถึงภาษีมรดก ภาษีในทรัพย์สินมาก่อนข้างนานนะครับ ถ้าสมมติว่าจุดปฏิรูปในคราวนี้ควรจะรวมเข้ามาหรือไม่ ในส่วนนี้ก็คือการที่จะปรับปรุงแก้ไขหรือว่ายกเครื่องในชั้นนโยบาย ก็ควรที่จะใช้เป็นโอกาสที่จะพิจารณาอย่างจริงจัง ผมคิดว่าเมื่อจะปฏิรูปในส่วนนี้ก็คงจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ทำกันในเวลาไม่กี่เดือนหรือแม้กระทั่งสองปี เราก็ไม่ต้องไปสนใจด้านเวลามาก กฎหมายหลัก เวลาที่ใช้ในการปฏิรูปใช้เวลา 3-5 ปี หากพิจารณาลักษณะของเนื้อหาในประมวลที่เราอยากจะได้ ประมวลที่เราพึงประสงค์ เราควรจะพิจารณาอะไรบ้าง มองในทางปฏิบัติ

ประเด็นที่ 1 ประมวลรัษฎากรใหม่ควรโครงสร้างไม่ซับซ้อน เพราะฉะนั้นถ้าพูดถึงเงินได้ ควรจะมีนิยามที่ชัดเจน ในต่างประเทศบางที่ดูเนื้อหากฎหมายแล้วจำนวนหน้ามากกว่า ในส่วนนั้นเป็นส่วนของ guideline ส่วนของการตีความที่เขียนมาให้ชัดๆ ว่าอะไรควรจะยกเว้นหรืออะไรไม่ควรจะยกเว้นต้องบัญญัติ

ด้วยถ้อยคำที่ชัดเจน และส่งผลให้กฎหมายที่ออกมาค่อนข้างนิ่ง ซึ่งรายจ่ายหักได้หรือไม่ได้อันนี้ในทางปฏิบัติก็เป็นปัญหากับทุก ๆ คนที่เกี่ยวข้อง และบรรดาคดีที่มีอยู่ในศาลก็ดี หรือข้อวินิจฉัยต่าง ๆ ของกรมสรรพากรก็ตีความมุ่งเน้นในปัญหาเหล่านี้ รวมทั้งภาษีที่จะต้องเสียก็คงต้องคิดว่าอัตราควรจะเป็นอย่างไร ถึงคราวที่เราจะต้องปรับปรุงกันบ้างหรือยัง เพราะว่าเศรษฐกิจตั้งแต่ยุคสงครามโลกครั้งที่สอง พ.ศ. 2486 กับในยุคปัจจุบัน พ.ศ.2550 รวมระยะเวลา 68 ปี มากพอที่เราจะต้องมานั่งคิดอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ ว่าถูกต้องหรือไม่ คงต้องเปรียบเทียบกับระบบของเศรษฐศาสตร์ ทั้งของไทยและต่างประเทศ เวลาที่เราคิดว่าจะให้เสียมันเหมาะสมหรือไม่ รวมทั้งระบบการหัก ณ ที่จ่าย ซึ่งตัวนี้ก็ค่อนข้างยุ่งยาก อาจจะพูดกันในรายละเอียดกันอีกครั้ง

กฎหมายที่จะมีโครงสร้างไม่ซับซ้อนนั้นหมายถึง เรื่องอะไรที่เป็นเรื่องเดียวกันควรจะอยู่ในที่เดียวกันไม่แยกกัน พยายามเขียนกฎหมายในลักษณะที่ไม่โยงมาตรา ยกตัวอย่างเช่น เมื่อพูดถึงมาตรา 4 มาตรา 5 จะทำให้การใช้งานมีความยากลำบากมากยิ่งขึ้น ถ้าเรามองเฉพาะในประเด็นนี้ พิจารณาประมวลรัษฎากรในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าโครงสร้างอาจจะไม่ถึงกับซับซ้อนจนเกินไป พอที่จะทำความเข้าใจได้พอสมควร แต่ที่สร้างความซับซ้อนอย่างมหาศาลคือกฎหมายลำดับรอง เพราะฉะนั้นในการปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้คงต้องพิจารณาทั้งตัวประมวลรัษฎากร และตัวมาตราพร้อม ๆ กับตัวกฎหมายลำดับรองทั้งหมด

ประเด็นที่ 2 เรื่องภาษา ซึ่งภาษาที่ใช้ในประมวลรัษฎากรก็ดี ในกฎหมายลูกก็ดีไม่เชิงเป็นภาษาเทคนิค แต่ระบบการเรียบเรียงค่อนข้างจะยุ่งยาก ต้องอ่านและพิจารณาหลายครั้งถึงจะทราบว่าเป็นจริง ๆ แล้วประกอบด้วยข้อยกเว้นถึงสามชั้นเป็นต้น ยกตัวอย่างเช่น เรื่องเครื่องแบบให้สองชุดต่อปี ซึ่งรู้สึกละเอียดลดย่อนอยู่ที่มาตรา 42 (17) แต่แล้วก็ไม่จบแค่นั้น ต้องไปอิงกฎกระทรวงฉบับที่ 126 มีนิยามว่าเครื่องแบบคืออะไร เครื่องแต่งกายรวมทั้งสิ่งประกอบเครื่องแต่งกายที่กำหนดให้ใช้ปฏิบัติงาน รองเท้าก็บอกที่ไม่อาจใช้งานได้ทั่วไป อันนี้ก็มาคิดพิจารณาถ้าเราให้ทั้งชุดบวกรองเท้าให้ด้วย ต้องมานั่งดูรองเท้าว่าเป็นรายได้หรือไม่ คือถ้าเราคิดจุกจิกมันก็จะเกิดกฎหมายในลักษณะนี้ ทำให้มันตีความลำบาก นี่ก็เป็นตัวอย่างที่ว่าบางที่เราต้องมานั่งตีความในส่วนนี้ วิธีการเขียนบางครั้งตัวภาษาอาจจะไม่ยากนัก แต่การวางข้อยกเว้นต่าง ๆ กระจัดกระจายทำให้ยาก ยกตัวอย่าง เช่น เรื่องดอกเบี้ยเงินฝากออมทรัพย์จะอยู่ในมาตรา 42(7) ยกเว้นให้ 10,000 บาท จริงๆ ได้รับการยกเว้น 20,000 บาท แต่ถ้าเปิด ประมวลรัษฎากรจะพบแค่ 10,000 บาท 20,000 บาท อยู่ในกฎกระทรวงฉบับที่ 126 เพราะว่าตัวนั้นเป็นตัวหลัก แต่ว่ามีการแก้ไขค่อนข้างเยอะ บางทีก็เป็นเรื่องยาก แต่ว่าจะให้ทุก ๆ คนรู้ในสิ่งเหล่านี้ค่อนข้างจะเท่าเทียมกัน โดยระบบง่าย ๆ ต้องช่วยกันคิดว่าทำอย่างไรประมวลรัษฎากรได้รับการแก้ไขมาก ทำไมเราไม่แก้ตัวมาตรา 42 โดยตรงการที่จะมานั่งพิจารณาอย่างนี้ก็ทำให้เกิดความยุ่งยาก

ประเด็นที่ 3 ตัวประมวลรัษฎากรที่ดีควรจะเป็นกฎหมายที่มีเนื้อหาชัดเจนและสมบูรณ์ในตัว พยายามหลีกเลี่ยงลักษณะของการซ้ำซ้อน และกฎหมายที่ต้องดูกันหลายชั้นจึงจะได้คำตอบ อย่างที่บางคนเรียกว่าข้อยกเว้นซ้อนข้อยกเว้นซ้อนข้อยกเว้นอย่างเรื่องดอกเบี้ย เรื่องเบี้ยประกันชีวิตที่เข้าลดหย่อน ถ้าดู

ครั้งแรกเหมือนได้ 10,000 บาท แต่ในที่สุดก็มีกฎกระทรวงเพิ่มขึ้นอีกในฉบับที่ 126 เหมือนกัน ตามข้อเท็จจริงชาวบ้านอ่านไม่รู้เรื่อง ต่อให้เอา 2 อันให้เค้าอ่านตกลงคุณได้ยกเว้นเท่าไร ก็จะไม่ทราบ อันนี้จึงเป็นลดหย่อน 10,000 บาท อีกอันเขียนเหมือนกับว่าเป็นข้อยกเว้น ต้องไปดูรายละเอียด ข้อยกเว้นและอ่านกฎเกณฑ์รายละเอียดคำสั่งอธิบดีต่าง ๆ ว่าจะหักได้ต้องหักค่าใช้จ่ายตามมาตรา 42 และ 46 หักไปซะก่อน แล้วก็ย้อนกลับมาดู บางทีอธิบายอย่างนั้นมันก็ไม่เข้าใจ การจัดชั้นของถ้อยคำต่าง ๆ แล้วแยกที่อย่างนี้ที่เป็นเหตุให้ประมวลรัษฎากรเพิ่มความยากขึ้น แต่บางทีคนที่ชอบเอกลักษณ์จะบอกว่า นี่คือเอกลักษณ์ของประมวลรัษฎากรซึ่งกฎหมายอื่นเลียนแบบไม่ได้เพราะฉะนั้นจะได้เรื่องซักเรื่องหนึ่งต้องพิจารณาทั้งตัวบทกฎหมาย กฎกระทรวง คู่มือฎีกา ซึ่งแก้กันหลายชั้น แล้วยังต้องมานั่งดูหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด ปัจจุบันนี้ที่หลายๆ ท่านเสียภาษีกัน ได้ ก็อาศัยจากคำแนะนำของคนทีบอกต่อกันมา ถ้าคน ๆ หนึ่งจะต้องเสียภาษีครั้งแรกยกประมวลกฎหมายนี้ให้เอา ภ.ง.ด. ให้กรอกคิดว่าทำผิดทุกคน ก็เป็นเรื่องทำทนาย จะทำอย่างไรให้บุคคลซึ่งมีรายได้เป็นครั้งแรกแล้วก็มีประเภทต่าง ๆ ที่ต้องมาเปิดเผยสามารถเสียภาษีได้อย่างถูกต้องกรอกได้และมีความเข้าใจ

เมื่อพิจารณาถึงระบบที่ต้องมีกฎหมายลำดับรองซึ่งเป็นมูลเหตุของความยุ่งยากปัจจุบันนี้ประมวลรัษฎากรมี

พระราชกฤษฎีกากว่า 400 ฉบับ

กฎกระทรวงประมาณ 300 ฉบับ

ประกาศกระทรวงมากกว่า 50 ฉบับ

ประกาศอธิบดีเฉพาะภาษีเงินได้ประมาณ 200 ฉบับ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม 15 ปีเท่านั้นก็ประมาณ 200 ฉบับ

ประกาศอธิบดีเรื่องอากรแสตมป์ประมาณ 50 ฉบับ

คำสั่งอธิบดีประเภท ทป. ที่ผลผูกพันถึงพวกเราด้วยประมาณ 200 ฉบับ

คำสั่งภายในประมาณ 150 ฉบับ

อื่น ๆ กว่า 200 ฉบับ และรวมกันกว่า 1000 ฉบับ

ถ้าอ่านวันละฉบับใช้เวลาสามปี ซึ่งบางฉบับอ่านวันหนึ่งก็ยังไม่เข้าใจเพียงพอ เช่น ทป. 4 นี้ก็เป็นส่วนที่เพิ่มความยากเข้าไป การที่เราจะพัฒนากฎหมายฉบับนี้คงต้องเอา 1,000 กว่าฉบับมาอย่าใหญ่ ส่วนไหนที่จะตัดทิ้ง ส่วนไหนที่เป็นสาระจริงๆ ก็ควรนำมาเป็นตัวกฎหมายเลขบัญญัติให้ชัดและพิจารณากันในสภาให้จบ หากจุดที่นี้ที่สุดให้ได้ ขณะเดียวกันก็ต้องยอมในบางส่วนถ้ามันเป็นรายละเอียดปลีกย่อยจริงๆ ก็ต้องตัดทิ้งไป

ประเด็นที่ 4 ประมวลรัษฎากรที่ดีควรจะเป็นกฎหมายที่ทำให้มีการใช้ดุลยพินิจน้อยที่สุด จริงๆ ก็ไม่ใช่เฉพาะประมวลรัษฎากร กฎหมายทุกฉบับ ผมเจอนักกฎหมายหลายท่านบอกว่าดุลยพินิจคือคำที่น่ากลัวที่สุด ส่วนใหญ่ใช้เสมือนตามอำเภอใจ ดุลยพินิจกับอำเภอใจบางทีแยกกันไม่ออกอาจจะต้องมีบางเรื่องที่ใช้ดุลยพินิจบ้างแต่ก็ต้องวางกรอบ คือว่าต้องวางกรอบในประมวลเลยว่าอธิบดีจะออกคำสั่งจะต้องอยู่ใน

กรอบอะไรบ้าง ไม่ใช่ใช้ดุลยพินิจโดยอิสระ และก็กำหนดกฎเกณฑ์อะไรบางอย่างเข้าใจว่าหลายๆ อย่างที่อาจจะทำให้ปฏิบัติไม่ได้หรือในที่สุดแทบปฏิบัติไม่ได้เลย ในที่สุดก็ทำให้กฎหมายที่เขียนขึ้นมาไม่เอื้อประโยชน์ การใช้ดุลยพินิจยกตัวอย่างเรื่องภาษีหุ้นที่ต่างๆ ในบ้านเรา ในช่วงเวลาที่ต่างกันแค่เดือนเดียวมันตีความต่างกันได้ ครั้งแรกตีความว่าไม่ต้องเสีย ครั้งหลังตีความว่าต้องเสีย เลยไม่รู้ว่าจะฝ่ายไหนเป็นอำเภอใจกันแน่ ถกกันได้ไม่จบ ก็ไม่ควรจะเกิดขึ้นได้ขนาดนั้น ซึ่งคงจะไม่ใช่ว่าครั้งแรก อยากฝากตรงนี้ไว้ว่าอะไรเป็นกรอบที่เหมาะสมในการใช้ดุลยพินิจ

ประเด็นที่ 5 เรื่องความเท่าเทียมกัน หลาย ๆ รายละเอียดในประมวลรัษฎากรมีบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับราชการและเอกชนยังมีความไม่เท่าเทียมกันนัก หรือแม้ในเอกชนด้วยกันเองก็ยังมี ความไม่เท่าเทียมกัน ยกตัวอย่าง เช่น เบี้ยประชุมค่าสอน เรายังยกเว้นให้เฉพาะสถานการศึกษาของรัฐ ของราชการ แต่ของเอกชนไม่ได้รับยกเว้น เบี้ยประชุมพูดอีกอย่าง แต่ในขณะที่สอนรัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมให้เอกชนเปิดสถาน การศึกษาของตัวเองขึ้น แต่ว่าประโยชน์ที่จะได้รับยกเว้นจากทางประมวลรัษฎากรกลับไม่เท่าเทียมกัน ตรง นี้่น่าจะนำมาพิจารณา บางกรณีอย่างเช่น การตัดหนี้สูญ หนึ่งในส่วนของเอกชนกันเองจะเห็นว่าระหว่าง ธนาคาร สถาบันการเงินกับไม่ใช่สถาบันการเงินเนี่ยมันก็จะมีการปฏิบัติที่ค่อนข้างลักลั่นกัน มันก็ เหมือนกับว่าให้ความเชื่อถือในสถาบันการเงินมากกว่าสถานประกอบการอื่น ในความเป็นจริงอาจจะมีส่วน บ้างแต่เมื่อมันมีตัวบทกฎหมายกำกับในเรื่องของการประกอบกิจการของเอกชน ในส่วนนี้ก็น่าจะนำมา พิจารณาว่าหลักปฏิบัติมันน่าจะเท่าเทียมกันหรือไม่ ในกรณีสถาบันการเงินเราจะมีค่าอยู่ในช้อยส์ครบกรณีจะ ตัดหนี้สูญ 200,000 บาท ได้โดยไม่ต้องฟ้องคดี ถ้าฟ้องร้องกัน ไปสิ้นเปลืองเงินทอง จริงๆ มัน ไม่เพียงแต่ แบนด์ที่สิ้นเปลืองเงินทอง บริษัททั่วไปก็สิ้นเปลืองเหมือนกัน ซึ่งจะเป็นข้อปลีกย่อย แต่ถ้าเราสามารถจะ นำมาพิจารณาจะเกิดประโยชน์เช่นกัน

นอกจากนั้นก็ในส่วนเฉพาะอย่างฐานภาษีของเรามีด้านเงินได้ ด้านมูลค่าเพิ่ม ประเด็นสำคัญอย่าง หนึ่งคือฐานเงินได้ อย่างมาตรา 40 (1)-(8) เราใช้กันมาค่อนข้างนาน จริง ๆ ก็ยังใช้ถ้อยคำละเอียดอยู่ พอสมควร วงเล็บนี้หลายบรรทัดแต่ก็ยังไม่พอ ยังมีปัญหาบ้างโดยเฉพาะจ้างทำของ จะเห็นว่า 40 (2) ก็คือ มันก็อาจจะลักลั่นตีความกับ 40 (6) (7) (8) กรมสรรพากรพยายามจะเก็บในส่วนที่คิดว่าเงินได้อื่นไหนที่จะ หักค่าใช้จ่ายได้น้อยที่สุด เป็นต้น ในทางปฏิบัติเกี่ยวกับคดีที่ขึ้นไปสู่ศาลมันก็จะวนเวียนอยู่ในส่วนนี้ มันก็ ถึงเวลาที่เราจะมาพิจารณาว่าเราจะยังคงไว้ทั้งแปดวงเล็บ ลดลง ขยายขึ้น หรือจะเขียนคำนิยามจำกัดความ ต่างๆ ให้มันชัดเจนขึ้นเพื่อแก้ปัญหา วงเล็บแปดนี้เป็นเรื่องค่อนข้างกว้าง แต่ว่าประเด็นเรื่องหักค่าใช้จ่าย ของวงเล็บนี้นั้นก็ยังลักลั่นอยู่พอสมควร

ประเด็นที่ 6 เรื่องภาษีเงินได้เกี่ยวกับการหักค่าใช้จ่าย ก็คือลักษณะการเหมาจริงๆ ก็พูดกันมานาน ว่าการเหมาควรจะมีหรือไม่ หรือควรจะหักตามจริงไปเลย สมัยหนึ่งมีความเห็นสอดคล้องกันว่า หักตามจริง น่าจะดี จะได้ช่วยแต่ละคนมานั่งเก็บพยานหลักฐาน พอไปพิจารณาในรายละเอียดไปเทียบ ปัจจุบันระบบ เหมามีความง่าย ประการหนึ่งคือตัดเรื่องดุลยพินิจออกไป ต่อมาที่ต้องพิจารณาคือการประหยัดเรื่องเอกสาร ถ้าพูดในแง่ที่ฝรั่งเรียกว่า practicality คือในเชิงปฏิบัติจริง ๆ คิดว่าระบบเหมาก็น่าสนใจ เพียงแต่ควรจะคง

อยู่เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันหรือว่ามันควรจะข้ามไปเงินได้ประเภทอื่นๆ ด้วย หรือว่าเงินได้ฐานอื่นๆ ด้วย ส่วนอัตราจะเห็นความแตกต่างค่อนข้างพอสมควร ก็คงเป็นเรื่องที่จะต้องศึกษาว่าอัตราที่เราให้มันเป็นอัตราที่เหมาะสมสอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจปัจจุบันหรือไม่

ที่พูดถึงเรื่องของการจ่าย ปัญหาคือระบบการหักภาษี ณ ที่จ่ายในตัวระบบมีความสำคัญโดยหลักการต้องมี เพราะช่วยในเรื่องการจัดเก็บ แต่ในขณะเดียวกันถ้าเราดูจากประมวลจะเห็นว่าไม่ค่อยยุ่งยากนัก ที่ยุ่งยากคือกฎหมายลำดับรอง โดยเฉพาะจากคำสั่งอธิบดี เช่น ทป.4 ของปี 28 เป็นต้น จะเห็นว่าอัตราการหักภาษี ณ ที่จ่ายค่อนข้างซับซ้อน และยากแก่การจดจำมีตั้งแต่ 0.75% จนกระทั่ง 1% 3% 5% 10% 15% และก็สลับกันมาอยู่อย่างนั้น จึงควรต้องหาค่าเฉลี่ยที่ดีที่สุดซักอัน โดยอัตราสูงสุดผมคิดว่าไม่น่าจะเกินซักสามอัตรา อัตรา 15% อาจจะต้องอิงกับระบบของระหว่างประเทศ กรณีที่เรามี double tax อยู่ก็ต้องพยายามให้ความแตกต่างของตัวเลขพวกนี้ลดน้อยลง และเลือกทางที่ค่อนข้างเหมาะสมที่สุด